

หวงรัก

บทที่ 40

อีกวันหนึ่งที่มณฑลราชคฤหะมาถึงจนได้ เมื่อภริมาที่บ้านน้อย พร้อมกับบอระฉะอ้อ ข้าวของที่ชายหนุ่มและบอระฉะอ้อถือติดมือมา ทำให้มณฑลราชคฤหะต้องหัวเราะ

“คิดแล้วเชื่อว่าของเล่นเด็กเต็มบ้านต้องเป็นฝีมือคุณภริมา”

ชายหนุ่มทักขริมๆ “สบายดีหรือครับ คุณมณ หายไปไหนมาตั้งนาน”

“ไปศึกษาหลักสูตรชีวิตเพิ่มค่ะ” เธอยิ้มหวานตอบคำ

“สำเร็จไหมครับ”

“สอบไม่ผ่านค่ะ แต่ก็ได้ประสบการณ์ที่น่าประทับใจ”

ฟ้ารุ่งถามบอระฉะอ้อว่า “คุณอรจำเพิ่มได้ไหมคะ”

“จำได้ค่ะ” รอยยิ้มของผู้เยาว์วัยกว่าใครฉายความบริสุทธิ์ใจ “เพิ่มคนสวย ใครจำไม่ได้ก็แยะแล้ว”

มณฑลราชคฤหะยิ้มตอบจำหวาน แต่ประกายตาแข็งกระด้าง

ภริมาเข้ามาหาลูกฉายในอ้อมแขนฟ้ารุ่ง

“เจ้าชายน้อย คิดถึงอาภุหรือเปล่า”

เด็กชายยิ้มรำไโรเข้าหาราวกับบอระฉะอ้อกันมานาน ชายหนุ่มจึงโอบอ้อมรับรางวัลวันทวนกระจอยร่อยมาจากฟ้ารุ่ง ในความซิดไถลต่างคนต่างไม่ได้สังเกตสายตาก็สามคู่อันตั้งใจมอง

“ตัวหนักแล้วนะ อีกหน่อยแม่ก็อ้อมไม่ไหวแล้ว” เขาพูดเหมือนอยู่กันเพียงกับแม่ลูก

คุณฉายชายหนุ่มไม่ยอมสังสรรค์กับใคร อ้อมลูกฉายไปชี้ชวนดูนั่นนี่ ทั้งบอระฉะอ้อให้หนึ่งคุยเหงาๆ อยู่ในกลุ่มจนฟ้ารุ่งต้องไปตาม

“คุณภริมา ไปคุยกันข้างในดีกว่านะคะ คุณอรเหงาแล้ว”

“คุณมณเขากล้ามาหาคุณสองคนที่นี่ด้วยหรือ เขาคิดยังไงของเขากัน” ชายหนุ่มสงสัย

“มณกำลังมีปัญหาค่ะ เขาไม่มีใครนอกจากฟ้ากับพี่ณาท”

“ระวังเถอะ คุณนะใจดี มองคนอื่นในแง่ดีเกินไปเสมอ”

เขายังอดตัดพ้อไม่ได้ “ทุกคนดีหมด ยกเว้นนายภริมาคนเดียว”

ฟ้ารุ่งหัวเราะ “ถ้าฉันไม่คิดว่าคุณดี คุณก็ไม่ได้อยู่ตรงนี้แล้ว”

ชายหนุ่มเดินตามมารวมกลุ่มอย่างว่าง่าย ลงนั่งข้างบอระฉะอ้อผู้ซึ่งมีสีหน้าดีขึ้น

เด็กน้อยถูกจับนอนคว่ำ มือทำวุ่นซุกคอตาโตมองของเล่นอย่างตื่นเต้น ส่งเสียงอ้อแอ้สูงๆ ต่ำๆ ไม่หยุดกับหุ่นยนต์ตัวน้อยที่เดินด้วยลาน มีแสงไฟหลากสีวิบวับ ไม่สนใจว่าผู้ใหญ่เขาจะสนทนาอะไรกัน

มณฑลราชคฤหะยิ้มๆ “ฟ้าบอกว่าคุณสองคนกำลังจะแต่งงานกันหรือคะ มณขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ”

บอระฉะอ้อยิ้มหวาน ขณะที่ฝ่ายชายยิ้มผินๆ

“เมื่อไหร่คะ กำหนดวันหรือยัง”

“ยังเลยคะ คุณภริมายังไม่ค่อยว่าง งานมากทุกวัน”

“มีนาซี สีหน้าเพ็ลี่ยๆ” คนพูดยิ้มละมุน ยิ่งเธอรู้สึกไม่ดี รอยยิ้มก็ยิ่งหยาดหวาน แม้ประกายตาจะกระด้างไปบ้าง

“ตอนนี้ผู้ช่วยคนเก่งก็เอาแต่อยู่กับบ้านเลี้ยงลูก ไม่อย่างนั้นคงแบ่งเบาภาระได้มาก”

“คุณภริมาต้องคุมงานถึงสามที่ แล้วยังมีหุ้นที่บริษัทนั้นบริษัทนี้ ปล่อยอะไรไม่ได้เลยคะ อรเองก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย ได้แต่ช่วยกวนใจ”

“ช่วยให้กำลังใจต่างหากคะ” ฟ้ารุ่งแก้ให้

มณฑลราชคฤหะเสนอตัวด้วยรอยยิ้มที่หยาดหวาน

“ต้องการคนช่วยทำงานไหมคะ คุณภริมา มณว่างอยู่นะคะ”

“ผมกลัวว่าจะมีคนช่วยกวนใจเพิ่มอีกคนนะคะ”

เธอหัวเราะ “แหม มณเป็นคนทำงานนะคะ ถ้าไม่ใช่จะไปเมืองนอก มณไม่ออกจากงานหรอก ตอนนั้นกำลังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ช่วยหัวหน้าฝ่ายอยู่แล้วด้วย”

“ให้เพิ่มมาช่วยก็ดีเหมือนกันนะคะ คุณภริมา” บอระฉะอ้อพาชื่อประกายตาอ่อนใสบริสุทธิ์ใจยิ่ง

ฟ้ารุ่งมองชายหนุ่มอย่างกังวล ภริมาสบตาเธอยิ้มๆ

“ฟ้าคิดว่ายังไง”

มณฑลราชคฤหะยิ้มตรงนั้น เธอจะกล้าปฏิเสธอย่างไรได้ “แล้วแต่คุณภริมาค่ะ คิดสมควรอย่างไรก็ทำอย่างนั้น”

เขาอดแหงไม่ไหว “ผมไม่ใช่คนไม่มีเหตุผลหรอกหรือ”

“ถามคุณอรดูซิคะ”

“คุณภริมาเป็นคนที่ไม่มีเหตุผลที่สุดในโลกเลยละคะ”

ชายหนุ่มจับต้นคอหญิงสาวผู้พูดโยกคลอนอย่างสรรพยก
“ถ้าพูดอย่างนี้ในออฟฟิศล่ะก็ โดนตัดเงินเดือนแน่ๆ”

หญิงสาวทำคอเย็น หัวเราะก๊ิก “เจ้านายอรเฮี้ยบมากๆ เลย”

กณาทพูดว่า “อยู่ที่ออฟฟิศก็ยอมเขาหน่อย อีกหน่อยพอ
อยู่บ้าน คุณอรก็เป็นนายบ้างละ”

“ก็ไม่แน่มันจะคะ”

“แน่ซี” นายทหารหนุ่มหันมาจับมือฟ้ารุ่ง “นี่ก็เหมือนกัน
เจ้านายของผม”

“เจ้านายใจดี ระวังลูกน้องจะเสียนะฮะ” ฎุริแหยม สายตาเจือยิ้ม
ที่มองผ่านไปยังมีมณฑิราทำให้สีหน้าของ กณาทเคร่งขรึมขึ้นทันใด

ฟ้ารุ่งเข้าใจความหมาย ได้แต่แอบถลึงตาไม่ให้เขาพูดต่อ

“จะแต่งงานกับเศรษฐีทั้งที่ เรียกค่าตัวสักกิโลล้านดีคะคุณอร”
มณฑิราถามยิ้มๆ

อรละออ พูดซื่อๆว่า “แค่เขาจะแต่งงานก็พอแล้วละคะ ไม่เอา
อะไรเลย แถมเจ้าดิ๊กก็ พูดเต็มของอรให้อีกตัวหนึ่งด้วย”

คนอื่นๆ ออดหัวเราะไม่ได้

“เออ อรกับแม่ไปดูแหวนกันมาแล้วแต่ไม่ได้แบบที่ถูกใจสักที
อรชอบแหวนที่พี่ฟ้าใส่ตอนไปคลอดน้องฉาย แหวนเพชรรูปหัวใจใจคะ
ขอให้อรดูหน่อยได้ไหมคะพี่ฟ้า”

สีหน้าของฟ้ารุ่งลำบากใจขึ้นในทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ
กณาทหันมามองอย่างแปลกใจ เขามาถึงโรงพยาบาลแต่เช้า ไม่เห็น
ฟ้ารุ่งสวมใส่แหวนที่ว่า สายตาเจือยิ้มของฎุริยิ่งทำให้รู้สึกแปลกใจ

หญิงสาวนึกคำพูดไม่ออก ถามไม่เต็มเสียง

“แหวนอะไรคะ”

“แหวนเพชรรูปหัวใจที่พี่ฟ้าใส่ตอนไปคลอดน้องฉายใจคะ พี่ฟ้า
บอกว่าคุณพีร์ชต์ซื้อให้”

“ตัวใส่แหวนเพชรไปคลอดลูกด้วยหรือ ไม่กลัวหายหรือจ๊ะ”

ไม่ใช่ว่าเขาใส่ไปคลอดลูก แต่ว่าฎุรินำมาสวมให้หลังจากเธอ
คลอดแล้วต่างหาก ฟ้ารุ่งไม่อาจอธิบาย ได้แต่ลุกหายเข้าห้อง
อีกครู่หนึ่งก็เดินกลับมา ส่งแหวนเพชรวงน้อยให้อรละออ

มณฑิรายื่นหน้าเข้าไปมอง

“เอ๊ะ คุณตาจริง ขอพี่ดูใกล้ๆ หน่อยนะคะคุณอร”

“ทำไมต้องแปลกใจด้วย พี่เขามีเครื่องเพชรเยอะแยะ คุณมณ
ก็เคยเห็นมาก่อน” ฎุริถามขณะที่มณฑิรา รับแหวนมาดูอย่างเพ่งพิศ

“แต่ไม่ใช่แหวนวงนี้คะ” หญิงสาวทำสีหน้าว่านึกได้ “มณ
นี่ออกแล้วละว่าเคยเห็นที่ไหน”

สายตาทุกคู่หันมาจับที่หญิงสาว

มณฑิราสบตาฎุริ ในรอยยิ้มคล้ายเป็นต่อ สีหน้าของคนทั้งสอง
คล้ายกับจะมีความทรงจำร่วมกัน.....

“แหวนวงนั้นไม่น่าจะเป็นปัญหาเลย”

น้ำเสียงของฎุริอดอ้อนมาตามสาย ฟ้ารุ่งโทรศัพท์ถึงชายหนุ่ม
เพื่อถามเรื่องที่ค้างคา เขาให้ความกระจ่างที่ทำให้เธอไม่สบายใจเลย

“ผมกับคุณมณเคยเดินผ่านร้านเพชรร้านนั้น เธอยื่นรอผมซื้อ
ของ แล้วก็ฆ่าเวลาด้วยการดูเพชรพลอยที่เธอชอบ เธอเป็นคนชี้ให้ผม
ดูแหวนวงนี้เอง”

“แล้วคุณซื้อมาให้ฟ้าทำไม”

“ผมไม่ทันได้คิดอะไร ก็ผมไม่ได้พบคุณมณนานจนลืมเธอไป
แล้ว ตอนนั้นคุณมณลองใส่แล้วบอกว่ามันขนาดของฟ้า เธอรู้
เพราะว่าเคยลองสวมแหวนของฟ้ามาก่อน.... วันที่ฟ้าคลอดลูก ผมแค่
อยากจะหาอะไรให้เป็นของขวัญ เผอิญผมเดินผ่านเจ้าร้านเพชรร้านนี้
เห็นมันยังวางอยู่ ก็เลยซื้อ มันมีความหมายดี... หัวใจเพชร..เหมือนกับ
หัวใจรักของผมที่รักฟ้า..... ผมไม่ได้คิดว่าคุณอรจะต้องใจแล้วเกิดจะมา
ทักถามต่อหน้าคุณมณอีก ผมขอโทษถ้าทำให้คุณอึดอัด”

“ฟ้ากลัวว่าคุณอรจะเข้าใจผิด เธอเข้าใจว่าคุณพีเป็นคนซื้อให้”

“อย่าคิดมากเลย แหวนเพชรรูปหัวใจไม่ใช่ว่าจะมีวงเดียว
ถ้าใครถามและถ้ามันทำให้คุณสบายใจละก็ ยื่นกระต่ายขาเดียวไปเลย
ว่าพีใหญ่ซื้อให้” ชายหนุ่มช่วยหาทางออก “ความจริงก็น่าจะพูด
อย่างนั้นได้ เพราะเงินที่ซื้อก็ของพีใหญ่เขานั่นแหละ ผมถือสิทธิ์เอามา
ใช้เสียเยอะแยะ”

ถึงอย่างไรฟ้ารุ่งก็ไม่อาจโกหก กณาท พอชายหนุ่มถามว่า
“เรื่องแหวนวงนั้นมันยังงัยกัน” ฟ้ารุ่งอ้าอึ้งอยู่ชั่วครู่ ก็พูดไปตาม
ความจริง

“คุณฎุริเป็นคนซื้อให้คะ”

ชายหนุ่มนิ่งเงียบ สีหน้าขรึมลงกว่าเดิม

ฟ้ารุ่งหงุดหงิดที่จะต้องรู้สึกผิด กณาทก็ช่างผิดจากพีณา
คนเดิม ก่อนที่มณฑิราจะกลับมา

“ฟ้าไม่รู้ว่าเขาให้ทำไม”

“นั่นซิ” ชายหนุ่มรับขมิ้มๆ ยังจำได้ถึงกระเช้าดอกกุหลาบ
ขนาดมหึมา ที่ตั้งเรียงกันอยู่ในห้องพักที่โรงพยาบาล แล้วยังที่
ชายหนุ่มต้นเรื่องหอบหิ้วมาเยี่ยมฟ้ารุ่งในตอนเช้าตรู่ พร้อมกับเสียงร้อง
เพลงครึกครื้น... ในครั้งนั้นสีหน้าแจ่มใสของภุริเจื่อนจางลงทันทีเมื่อ
เห็นว่าเขานั่งอยู่ในห้อง

เขาเพิ่งจะรู้ว่ายังมีของกำนัลเป็นแหวนเพชรล้ำค่าอีกด้วย...

ชายหนุ่มหลับตาอย่างขมใจ เมื่อนึกเลยเถิดไปถึงว่า ภุริจะ
รับขวัญฟ้ารุ่งด้วยอย่างอื่นอีกหรือเปล่า เช่นว่าจุมพิตสักครั้ง แล้ว
ฟ้ารุ่งได้ยินยอมและตอบสนองหรือไม่

ร่างสูงใหญ่ถือจอบเสียมลงไปปลูกต้นไม้พรวนดินคล้ายไม่
ต้องการจะพูดกับเธออีก สีหน้าเคร่งขมิ้มทำให้ฟ้ารุ่งน้อยใจ.....

ในตอนสายวันหนึ่งภุริก็มาโดยไม่มื่อระลือ สร้างความอึดอัด
ใจให้อีกครั้งหนึ่ง วันนั้นเป็นวันหยุด กณาท ออกไปซื้อของกินของใช้
ในบ้านที่ห่างใหญ่ใกล้บ้าน ฟ้ารุ่งและลูกอยู่บ้านกับสาวใช้ตามลำพัง

“คุณอรไปไหนล่ะคะ”

ชายหนุ่มตอบว่า “ไปวัดกับแม่เขา”

“แล้วทำไมคุณภุริไม่ไปด้วยล่ะคะ ไหนว่าเมื่อก่อนไปทำบุญ
ให้คุณพิกับคุณหญิงท่านด้วยกันบ่อยๆ ไม่ใช่หรือคะ”

“ขอผมมีเวลาส่วนตัวบ้างไม่ได้หรือ”

เวลาส่วนตัวที่ขอ คือมาขลุกอยู่ที่บ้านเธอ ฟ้ารุ่งได้แต่ถอนใจ
อย่างหนักหน่วง

ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาหอมแก้มเด็กชายที่ส่งเสียงอ้อแอ้ยิ้มรำ
ทักทายอยู่ในอ้อมแขนของหญิงสาว แล้วยังจับเอาฟ้ารุ่งไว้ด้วย

“คิดถึงจริงๆ เลย” เขาอดอ้อน ทำคล้ายกำลังพูดกับหลานชาย
สุดที่รัก

ฟ้ารุ่งเบี่ยงกายหนี มือที่จับกลับกดตึงมากขึ้น

“ทำไมผมถึงอาภัพอย่างนี้หนอ รักคนที่เขาไม่รัก” เวลาไม่มี
ใครอื่น เขาไม่รังรอที่จะพำพรอด

เธอรีบส่งลูกสู่อ้อมแขนชายหนุ่ม แล้วถอยห่าง

“เมื่อไหร่จะกำหนดวันแต่งงานสักทีล่ะคะ”

“ไม่อยากจะผมช่วยตั้งคุณมณออกไปหรือ ไม่กลัวถ่านไฟเก่า
จะคุหรือยังงัย”

สีหน้าของหญิงสาวหม่นหมองลง

แต่ถึงอย่างไร เธอก็ไม่มีทางเลือกที่จะไม่เชื่อมั่นในพีณา

มณฑิรา มาถึงหลังชายหนุ่ม แปลกใจที่เห็นเขาอยู่ในบ้านตาม
ลำพังกับฟ้ารุ่ง เมื่อถามถึง อรระลือ ชายหนุ่มก็พูดหน้าตาเฉยว่า

“ไม่ได้พามาด้วย ผมจะได้คุยกับคุณมณสะดวกๆ ยังไงล่ะครับ”

“คุณอรพาคุณแม่ไปวัด” ฟ้ารุ่งรีบอธิบาย

มณฑิราหัวเราะ ชม้อยตามองชายหนุ่มอย่างต่อว่าต่อขาน

“ไม่ต้องกลัวว่ามณจะหลงลมคุณภุริหรือฟ้า มณเคยผ่านมาแล้ว
รู้แล้วว่าเชื่อไม่ได้”

“ผมหมดทางแก้ตัวแล้วซี”

“ถ้าคุณภุริอยากจะแก้ตัว มณจะให้โอกาสนะ...” หญิงสาว
หยอกเย้า

กณาท ต้องขมวดคิ้ว กับเสียงพูดคุ้ยหัวเราะหัวใครของหนุ่มสาว
ผู้เป็นแขกมาเยือน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินได้เห็นมณฑิรา ร่าเริง
นับจากกลับมาพบกัน เขาออกว่าไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นนอกจากภุริ

ชายหนุ่มและฟ้ารุ่งช่วยกันจัดเตรียมอาหาร ปล่อยให้ลูกไว้กับ
คนทั้งสอง อดถามข้อข้องใจไม่ได้

“ทำไมภุริถึงมาคนเดียว ไม่พาคุณอรมาด้วย”

“คุณอรพาคุณแม่ไปวัดคะ”

ฟ้ารุ่งรับรู้ถึงความหงุดหงิดขัดข้องใจซึ่งชายหนุ่มปิดบังไว้ไม่ได้
เขาอารมณ์เสียตั้งแต่กลับมาถึงบ้านแล้ว ท่าที่เคร่งขมิ้มระคนหงุดหงิด
ที่แสดงออกมาทำให้ฟ้ารุ่งทั้งน้อยใจ ทั้งเสียหน้า

“คนหนุ่มกับคนแก่ไปวัดด้วยกันไม่สนุกหรอกคะ คุณแม่คุณอร
ชอบนั่งสมาธิ คุยกับพระนานๆ คุณภุริใจร้อน ซี้เปื้อน”

“รักลูกสาวเขาก็ต้องอดทนซิ”

“คุณภุริ รับภาระหนักตลอดทั้งสัปดาห์ ถ้าต้องทำสิ่งที่ฝืนใจอีก
ก็ออกจะหนักเกินไป คุณอรเธอคงเข้าใจดีคะ”

“คุณอรใจดีเกินไป ซื่อ บริสุทธิ์ เชื่อใจคนอื่นไปหมด ไม่เคย
ทันใครเขาเลย”

คำพูดเหมือนทุกคนกำลังหลอกอรลระออ ฟ้ารุ่งสงสัยว่า พี่ณา
รวมเธอเข้าไว้ ด้วยหรือเปล่า...

พี่ณาทเหตุหดที่เห็นมณฑิราร่าเรียงแจ่มใสอยู่กับภุริกระมัง
หญิงสาวอดน้อยใจไม่ได้

เธอมน้ำสลัดที่เขาปรุง นอกจากนั้นก็ยังมีอาหารหลายอย่าง
ที่ฟ้ารุ่งเพิ่งสังเกตเห็นว่ารสชาติและส่วนผสมผิดแปลกกว่าที่เคย

หญิงสาวอดประชดประชันไม่ได้

“น้ำสลัดนี้ พี่ณาทำรสที่ฟ้าหรือว่าที่มณฑิรชอบคะ”

กณาท มองหน้าเธอ ถ้ามเสียงขริม

“ก็ฟ้าจะให้พี่ทำยังไง”

“ถ้าฟ้าเป็นพี่ณาท คงต้องทำรส ที่มณฑิรชอบ” เธอพูด

“เพราะว่าฟ้านะ ยังไงก็ได้”

หญิงสาวปลีกตัวออกมาจัดโต๊ะอาหารแล้วก็เสียดไปสนใจอยู่กับ
ลูก กณาทได้แต่มอง รู้ว่าฟ้ารุ่งขัดเคืองใจ แต่จะอดออดองนงอ
ก็ไม่รู้จะทำได้อย่างไรต่อหน้ามณฑิรและภุริ

มณฑิราคูจะมีความสุขมากกว่าใครๆ สีหน้าชื่นบานคล้ายลิ้ม
เรื่องทุกข์ร้อนไปหมดสิ้น “พี่ณาทำอาหารเก่ง” เธอหาเรื่องมาคุย
“มณฑิรก็เก่งไม่เบาเหมือนกันนะ นี่ไม่ได้ยอตัวเองนะคะ เพื่อนๆ
ยังเคยพูดกันเลยว่าน่าจะทำร้านอาหาร รับรองว่าคนแน่นทุกวัน”

“ทำไมคุณกณาทถึงชอบทำอาหารครับ”

นายทหารหนุ่มตอบขริมๆว่า “ผมมีพี่ผู้หญิงสามคน ตามแม่
ตามพี่เข้าครัวตั้งแต่เล็กก็เลยทำได้”

“เป็นเพราะว่าพี่ณาทชอบดูแลคนอื่นต่างหาก” มณฑิราคูพูด

“แต่ต้องเป็นคนน่ารักเท่านั้นนะ ไม่อย่างนั้นไม่ได้แอมหรือ”

กณาท คอยมองฟ้ารุ่ง เธอไม่ช่างพูดเหมือนเคย ไม่แต่ต้อง
น้ำสลัดที่ถูกส่งผ่านหน้าทั้งที่ไม่เคยจะขาดได้ เธอทานอาหารน้อย
แล้วพอได้ยินเสียงลูกร้องก็ลุกออกจากโต๊ะไปทันที

ชายหนุ่มขยับจะลุกตาม ทว่ายังซักว่าภุริ เขาจึงได้แต่มองตาม
ด้วยสีหน้าเคร่งขริม

มณฑิราคูหันมายิ้มยั่ว

“อิจฉาฟ้าจัง มีแต่คนคอยเป็นห่วง”

“พี่ก็ต้องเป็นห่วงฟ้าเป็นธรรมดา”

“แต่ไม่มากกว่าคุณภุริหรือ พนันกันไหมล่ะคะ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว “มณฑิรได้ยังไง”

“มณฑิรก็แล้วกัน” เธอพูดอย่างมั่นใจ “มณฑิรเคยอยู่กับพวกเขา
ได้รู้ได้เห็นอะไรหลายอย่าง พี่ณาท อยากจะฟังหรือเปล่านั้นคะ”

กณาทมองหญิงสาวอย่างเคร่งขริม

“มณฑิรรักกับภุริไม่ใช่หรือ”

“คะ...ก็...คล้ายๆอย่างนั้น” เธอหลบตาชายหนุ่ม “มณฑิรไป
แล้วก็ต้องเสียใจอยู่นทุกวันนี้” เธอทำเสียงอ่อน ปรกาศตาเศร้าซึม

“เราเลิกกัน พี่ณาทคิดว่าเป็นเพราะ อรระออ หรือคะ”

“งั้นเพราะอะไร”

หญิงสาวกลับย้อนถามว่า

“ตอนนี้คุณภุริมีใครบ้างล่ะคะ”

ชายหนุ่มนิ่ง ปรกาศตาเคร่งเครียดหันมองไปในทิศทางของ
ห้องนอนฟ้ารุ่ง เธอเข้าห้องไปปลอบลูก และภุริก็ตามเข้าไปอย่าง
ไม่รีรอขัดเขินแม้แต่น้อย

เขาอยากจะลุกขึ้นตามไปแทรกอยู่ในระหว่างกลางในบัดนั้น
แต่ความ ทระนงในตัวเองทำให้ต้องตรึงร่างอยู่กับเก้าอี้... ช่างๆ หญิง
ที่เขาเคยรักอย่างมากมายมาก่อน.....

ภุริสังเกตเห็นท่าทีของฟ้ารุ่งและกณาทอยู่นานแล้ว ต้องถามว่า

“เป็นอะไรไปไม่ยอมพูดยอมจา งอนอะไรพระเอกหรือ”

“เปล่านั้นคะ” หญิงสาวปฏิเสธขริมๆ โอบอุ้มลูกชายขึ้นมา
แนบอก “คุณออกไปรอข้างนอกได้ไหม”

“ทำไม วันนี้เริ่มจะมีกฏมีเกณฑ์แล้ว..?”

หญิงสาวถอนใจอย่างอึดอัน หันหลังให้อย่างขุ่นเคือง

“คุณไม่ควรจะเข้ามาตั้งนานแล้ว”

“โกรธผมด้วยหรือ” เขาถามเสียงอ่อน

“ทีหลังอย่ามาคนเดียวนะคะ”

“ผมอยากมาคนเดียว และอยากพบคุณคนเดียวด้วย”

“งั้นก็ไม่ต้องมาอีก” พูดแล้วเธอก็รู้สึกตัวว่าช่างไร้น้ำใจ

สีหน้าออดอ้อนช่างเล่นเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นเงื่อนจางลง ฟ้ารุ่ง
ใจอ่อนจนต้องหันหลังให้ ไม่มีเสียงตอบจากชายหนุ่ม ฟ้ารุ่งไม่เห็น
สีหน้าของเขา และไม่กล้าหันมามองด้วย

เธอทำอะไรไม่ได้ดีไปกว่านี้ รักไม่ได้ สงสารไม่ได้ ปลอบไม่ได้ เธอต้องการจะหยุดอยู่ที่คำว่าเพื่อนหรือพี่น้อง แต่ว่าชายหนุ่มไม่ยอม กลับตั้งต้นที่จะล้ำเส้นไกลไปกว่านั้น

ร่างสูงที่ดูแข็งแรงเดินออกจากห้องไปเงียบๆ

ไม่มีใครพูดอะไรเมื่อหนุ่มสาวทั้งสองพร้อมใจกันลากลับเร็วกว่าเคย มณฑิรามาด้วยรถรับจ้าง เมื่อจะกลับทุกครั้ง กณาทต้องออกไปตามรถแท็กซี่เข้ามาให้ ครั้งนี้เธอขออาศัยนั่งรถออกไปกับภุริ

ฟ้ารุ่งมองชายหนุ่มอย่างกังวล ภุริดูจะเข้าใจ ในสีหน้าเคร่งขรึม เมื่อมีโอกาส เขาถามฟ้ารุ่งว่า

“คุณกังวลอะไรหรือ”

“ฉันเป็นห่วงคุณนอร์ค่ะ”

“ไปห่วงเขาทำไม คุณนอร์มีความสุขดี ผมซีไม่มีความสุขเลย ... รู้ไหมว่าคนที่ผิดหวัง ทำอะไรโง่ๆ ได้เสมอ”

ฟ้ารุ่งเห็นกณาทมองมาจากข้างกายมณฑิรา ด้วยสีหน้าขรึม อาการมองที่คล้ายจับสังเกตรบวงจใจเธออย่างยิ่ง

“อย่าผิดพลาดอีกนะคะ คุณภุริ จำไว้ว่าคุณมีคุณนอร์แล้ว”

“ผมแค่จำว่าสักวันหนึ่งผมจะได้ทั้งร่างกายและหัวใจของคุณ... ไม่จำอะไรอื่นอีกเลย”

“อย่าคิดอย่างนั้นนะคะ เพราะมันจะไม่มีวันเป็นไปได้”

ประกายตาอ่อนขรึมร้าวรานของอีกฝ่ายทำร้ายจิตใจฟ้ารุ่ง ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ว่าเธอทำอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากเป็นคนใจร้ายกับชายหนุ่มผู้ซึ่งเธอมีความปรารถนาดีและจริงใจด้วยมาตั้งแต่ต้น.....

เป็นภารกิจประจำที่ชายหนุ่มจะเข้ามานั่งที่โต๊ะทำงานของฟ้ารุ่ง ช่วยอรรถาธิบาย ดูเอกสารและรายงานที่ส่งมาจากหน่วยงานต่างๆ เขาออกคำสั่งให้ทุกคนปฏิบัติเหมือนกับว่าฟ้ารุ่งลางานเพียงชั่วคราว เชื่อว่าหญิงสาวจะกลับมานั่งบริหารงานอีกในเวลาอีกไม่นานข้างหน้า

อรรถาธิบาย มาถึงที่ทำงานก่อนเขาเสมอ เมื่อชายหนุ่มเปิดประตูเข้ามา ไบหน้าใสๆก็ยิ้มต้อนรับ

“เมื่อวานนี้อรันึกว่าคุณภุริจะแวะมาที่บ้านเสียอีก พี่ฟ้าบอกว่าคุณออกมาตั้งแต่บ่ายสามโมงแล้ว”

“หรือครับ” ชายหนุ่มถามโดยไม่ให้ความสนใจ

“แม่ทำขนมจีนน้ำยาไก่ของโปรดคุณภุริไว้ให้ อรรถาธิบายเข้ามือถือคุณไม่ได้ พอตีโทรศัพท์ไปบ้าน เด็กก็บอกว่ายังไม่กลับ”

สีหน้าอ่อนช้อ แม้จะต่อว่าต่อขานบ้าง ทว่าไม่ได้ระแวงสงสัย จุนโกรธ อรรถาธิบายไม่รู้ว่าเขาออกจากบ้านฟ้ารุ่งพร้อมๆ กับมณฑิรา และอยู่กับมณฑิราจนดึกดื่น เขาไม่ได้แก้ตัวว่าอะไร ไบหน้าช้อจิตใจใสสะอาดของอีกฝ่าย ทำให้ชายหนุ่มไม่อยากจะปั่นคำโกหก ทั้งจะบอกเล่าไปตามความเป็นจริงก็ไม่ได้

เขาสนใจอยู่ที่งานตรงหน้า อ่านรายงาน จดคำสั่งแกรกๆ ลงในกระดาษ อีกครู่หนึ่งก็ส่งให้หญิงสาว

“ช่วยจัดการให้ด้วยนะครับ”

ร่างสูงเดินออกจากห้องไป อรรถาธิบายมองตาม น้อยใจจนหน้าตาแทบจะหดหอยด ในที่ทำงาน เขาเป็นเจ้านายที่เคร่งครัดเอางานเอาการ นอกเวลาเหล่านี้ เขาเป็นแค่พี่ชายของเธอมากกว่าอย่างอื่น ไม่มีการหยอกเย้า ลูกเล่นพร่าวพรายอย่างที่เคยเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว

อรรถาธิบายตั้งใจว่า หากชายหนุ่มไม่ออกปากชวนไปไหนในเวลาค่ำ เธอก็จะไปหาฟ้ารุ่ง เพื่อนสาวรุ่นพี่ที่เธอรักและไว้วางใจ เพื่อระบายเรื่องคับอกคับใจให้ฟัง ความทุกข์ก่อตัวขึ้นในหัวใจของเธออย่างเงียบๆ ค่อยๆ ขยายตัวขึ้นวันละเล็กละน้อย

หญิงสาวไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดทุกๆ อย่างจึงไม่เหมือนเดิม.....

ภุริ ยังอยู่ในห้องประชุม เมื่อคณะหนึ่งมาเคาะประตู ก่อนจะเดินเข้ามา “โทรศัพท์ด่วนถึงคุณภุริค่ะ”

“ผมกำลังประชุมอยู่” เสียงพูดขรึม ชายหนุ่มเน้นหนักแน่นหนาที่จะไม่ให้ใครสอดแทรกในระหว่างเวลา เมื่อเขาอยู่ในห้องประชุม

“เธอบอกว่าเรื่องด่วนค่ะ โทรมาหลายครั้งแล้ว พอคณะนี้วางสายก็โทรใหม่ พูดไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่ยอมฝากชื่อไว้ด้วย”

ชายหนุ่มลุกขึ้น เขาให้ปลดสายโทรศัพท์ออกจากห้องประชุม นานแล้วจึงต้องเดินออกมาพูดข้างนอก

“ผมภุริครับ”

“คุณภุ...” เสียงที่ตั้งมาอ่อนเครือโศกศัลย์และกำลังร้องไห้

ชายหนุ่มชะงัก “ใครพูดครับนั่น”

“คุณภุ....ดาว....กำลังจะตาย” เสียงพูดอ่อน อ้อแอ้คล้ายไม่มีสติ ชายหนุ่มขมวดคิ้ว

“แสงดาว... นั่นคุณหรือ....”

“ดาวโทรมาลาคุณกฎ...”

“คุณโทรมาจากที่ไหน เกิดอะไรขึ้น” ชายหนุ่มอดเป็นกังวลไม่ได้ เขารู้จัก เคยรักใคร่ ทั้งโกรธเกลียดแสงดาวมาเนิ่นนาน บัดนี้เธอโทรศัพท์มาอดอ้อน น้ำเสียงอ้อแอ้นสะอื้น แสบแสบสิ้นหวัง เธอบอกว่ากำลังจะตาย

“ชีวิตช่างโหดร้ายเหลือเกิน” เธอพูดพลางร้องไห้ “ดาวทนต่อไปไม่ไหว... ดาวตัดสินใจจะไปแล้ว... แต่ในเมื่อจะไป ดาวขอลาคุณกฎก่อน อย่างน้อยเราก็คเคยรัก เคยเป็นของกันและกัน....”

“ดาว...” ชายหนุ่มพยายามเรียกสติทั้งของเขาและของเธอ “บอกผมซิว่า คุณอยู่ที่ไหน”

“อพาร์ทเมนท์ของดาว ดาว...กำลังจะตาย...”

“เกิดอะไรขึ้น”

คำตอบเป็นแต่เพียงเสียงร้องไห้

“คุณอยู่ที่ไหน อพาร์ทเมนท์ชื่ออะไร”

“ปารีสแมนชั่น..... สุขุมวิทสี่สิบ..... ห้อง 1226....”

“ปารีสแมนชั่น สุขุมวิทสี่สิบ ห้อง 1226 ผมได้ยินถูกไหม”

“ดาวขอโทษ... ดาวเสียใจเหลือเกิน... หากชาติหน้ามีจริง ดาวขอเกิดมาเป็นคนดี ขอให้ได้พบและอยู่กับคุณกฎตลอดไป.....”

เสียงปลอบซ้ำและชัดเจน “ฟังผมนะ ผมกำลังจะไป ถ้าดาวมีอะไรจะพูด เก็บเอาไว้พูดเวลาที่ผมมาถึงแล้ว ตกงใหม่”

ไม่มีคำตอบ นอกจากเสียงสะอื้นร่ำไห้ขาดๆหายๆ ชายหนุ่มวางโทรศัพท์แล้วก็ผลุนผลันออกจากที่ทำงานโดยไม่บอกกล่าวใครสักคน

ในยามที่จิตใจร้อนรน เวลาช่างผ่านไปอย่างเชื่องช้า ถนนในยามบ่ายไม่คับคั่ง แต่กว่าชายหนุ่มจะมาถึงที่หมายเขาก็แทบจะถูกเผาด้วยความร้อนรุ่ม

เขาไม่รอลิฟท์ซึ่งเลื่อนขึ้นลงรับผู้คนในระหว่างชั้นอย่างเชื่องช้าก้าวกระโดดขึ้นบันไดพรวดๆ ชั่วไม่กี่นาทีก็ขึ้นมาถึงชั้นที่สิบสอง เขาหาห้องหมายเลข 1226 ได้ในพริบตา ชายหนุ่มระดมกดออกครั้นไม่ได้ยินเสียงตอบ ก็ตบประตูปลางร้องเรียก

“ดาว... ดาว... เปิดประตูซิ ผมมาแล้ว เปิดประตู”

เพื่อนบ้านเริ่มโผล่หน้ามามุงดู ชายหนุ่มหันมาพูดด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“ช่วยตามใครมาเปิดประตูทีเถอะครับ เรื่องฉุกเฉิน ผู้หญิงในห้องนี้กำลังไม่สบาย”

“แสงดาวนะหรือ” ทุกคนต่างก็รู้จักเธอ “เธอเป็นอะไรไป”

“ผมไม่รู้ เธอเพิ่งโทรศัพท์ถึงผม ผมต้องพบเธอให้ได้”

ชายหนุ่มเขย่าลูกบิดอย่างแรง ประตูไม้ที่แน่นหนาบานนั้นไม่มีท่าที่จะขยับเขยื้อน ยามรักษาการณ์มาถึงในเวลาต่อมาพร้อมกับชะแลงเหล็กอันใหญ่ พอประตูถูกเปิด ชายหนุ่มก็ถลანาคคนอื่นๆ เข้าไป

ไม่เห็นใครอยู่ในห้อง ชายหนุ่มแ่ววเสียงน้ำก็อกถูกปล่อยลงอ่าง พอเขาเปิดประตูห้องน้ำก็ต้องชะงัก แสงดาวนอนอยู่ในอ่างอาบน้ำหลับตาอย่างไร้สติ ระดับน้ำกำลังสูงขึ้นเรื่อยๆ แทบจะปรี่มจุมปากในใบหน้าที่เอียงพับลงไปข้างๆ

“แสงดาว..!”

เขาถลันเข้าไปประคองใบหน้าเธอขึ้น อีกครู่หนึ่งก็โอบอุ้มร่างในชุดเสื้อสายเดี่ยวแนบเนื้อ กางเกงขาสั้นกุดสีอ่อนขึ้นจากอ่างมานอนบนเตียง คนอื่นๆ ได้แต่มุงดูพลางส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์

“ที่นี่มีหมอไหมครับ ใครช่วยตามหมอ หรือเรียกรถพยาบาลก็ได้” เสียงของชายหนุ่มทำให้คนบางคนไหวตัว เขาโปะผ้าเช็ดตัวลงบนร่างที่พับอย่างไร้เรี่ยวแรง จับเธอเขย่า ตบปลายนิ้วลงบนแก้มครั้งแล้วครั้งเล่า

“คุณดาว ตื่นซิ.....”

ใบหน้านั้นพับไปพับมา ชายหนุ่มเรียกชายเพื่อนบ้านคนหนึ่ง “ช่วยผมหน่อย” เขาขยับลุกขึ้นยืน ช่วยกันจับแขนทั้งสองของเธอ พาดปากคนละข้าง คล้องแขนรวบเอาเธอแนบร่างด้านข้าง พาเดินกลับไปกลับมาอยู่ตรงเนื้อที่แคบๆ ในห้อง

“ต้องทำให้เธอตื่น”

เขาพูด ร่างในเสื้อผ้าชิ้นเล็กบางๆ ที่แนบเนื้อของแสงดาว เย็นจัดเพราะเครื่องปรับอากาศ ขณะที่ร่างเขากลับเปียกชุ่มด้วยเหงื่อและจิตใจที่ร้อนรุ่ม

มีแสงไฟแฟลชสว่างวูบหลายครั้ง

ชายหนุ่มจะสนใจก็หาไม่.....